

Sidste dag i elefanthuset

For Ingrid Hansen var mandag den 10. marts 2008 ganske speciel. Det var sidste gang, hun så elefanterne i København ZOOs elefanthus. De flyttes nu over i et nyt anlæg, der først åbnes for publikum i juni.

Af Peter Kyhl Olesen

Lyden er høj og skinger. Øredøvende som en trompetfanfare. Den tonstunge elefanthus løfter advarende snablen. Lige efter gør en mindre elefant det samme.

”Prøv at se på dem. De kan godt mærke, at det ikke er, som det plejer at være. De er urolige!” Ordene kommer fra en ældre mørkeblond dame, der i mere end en time har siddet på en bænk midt i elefanthuset og iagttaget hver bevægelse hos de tre hunelefanter og den lille elefantunge i buret foran hende. Den stramme syrlige luft af elefantlort, der får næseborene til at vibrere så snart døren til det 94-årige elefanthus åbnes, plejer at få de fleste Zoo – gæster til at gå hurtigt igen. Ingrid Hansen er en undtagelse.

Kender elefanterne

”Jeg har besøgt elefanterne siden, jeg var en lille pige. Det var dengang, Zoo havde elefanten Tempo. Nu kommer jeg hver dag”, fortæller Ingrid stolt.

Hun fortsætter med at kigge koncentreret på elefanterne.

”Hvor har jeg dog tilbragt mange timer herinde, siger hun stille og peger så på den lille elefantunge, som har stukket snablen frem for at få et par gulerødder, der ligger foran moren Ida.

”Da Gandhi blev født for to år siden, var der varm chokolade og lagkage til en tyver”, siger hun. Elefant-entusiasten fortæller nu den ene anekdote efter den anden om Zoo’s syv elefanter; om den 38-årige Inda, der oprindeligt var cirkuselefant, om patriaken 49-årige Chieng Mai som fik slebet sine stødtænder, så han ikke kunne skade de andre elefanter, og om 40-årige Ida der svag og afkræftet kom til Zoo som 1-årig og ikke havde overlevet uden dyrepassernes hjælp.

”Det er derfor, Ida ikke altid har det godt”. Ingrid er bekymret, hun mener ikke, at Ida kan klare at blive gennet ind i en transportkasse, når hun som de andre elefanter skal flyttes over i det nye anlæg.

”En af mine veninder har skrevet til direktøren og klaget. Ida plejede jo at gå rundt i Zoo med en dyrepasser om sommeren, da hun var lille, så folk kunne røre ved hende. Så hvorfor kan hun ikke bare få lov til at gå over i det nye anlæg i morgen”, spørger Ingrid fortørnet.

Afsked

Elefanterne får færdigen af noget. Ida giver sig igen til at trompetere og i buret ved siden af, stimler de ti-årige Surin og Kongrau sammen og gør Ida kunsten efter.

”Det var da også på tide”, kommer det fra Ingrid, mens hun kigger på sit ur. Han er tyve minutter forsinket.

”Hej Claus”, råber hun glad til elefantpasseren, der kommer kørende med en trillebør fuld af gulerødder og hør, ”De er godt nok urolige i dag”.

”Ja, de er godt klar over, at der snart skal ske noget”, svarer Claus

Lidt efter råber en anden elefantpasser, at elefanthuset lukker om to minutter.

Ingrid rejser sig og kigger en sidste gang rundt i elefanthuset. Aldrig mere skal hun sidde på ’sin’ bænk. Elefanterne får hun først at se i juni, når det nye anlæg åbner. Alligevel tager hun ud i Zoo i morgen.

”Jeg må finde et eller andet sted, hvor jeg bare kan se lidt, når elefanterne kommer over i det nye anlæg. Jeg har det bedst med at vide, at de er kommet godt frem”.